

Foaia de circulație

Julia Henriette Kakucs

Vara mă ține într-o îmbrățișare fierbinte. Recunosc, aș prefera să fie amețea născută de apropierea ta, decât sfârșeala provocată de suflul unui vânt dogoritor sosit în ținuturile oceanice tocmai din adâncul Saharei. Cel puțin pot spune că dacă nu mă duc eu în Sahara, vine Sahara la mine ...

Mai am două săptămâni de școală până la sosirea vacanței. Lumea stă deschisă în fața mea și tocmai aceasta este problema ce o am.

În timpuri nu prea îndepărtate, alegerea era ușoară. Mă urcam pe bicicletă și mergeam la Șag sau la ștrandul din Pădurea Verde. Cele trei luni de pauză școlară pe vremurile mele timișorene erau împărțite între trei săptămâni la munte, trei săptămâni la Marea Neagră și în rest mă așteptau cu undele lor răcoroase, Timișul și Bega. Umbra nukului din curte și a viței-de-vie de pe terasă îmi ofereau lăcașuri răcoroase în ciuda caniculei ce lua în stăpânire orașul pe tot parcursul lunilor iulie și august.

Erdős Feri, mândrul posesor al unei biciclete în 1948

Astăzi drumurile de pe malul râului Bega te duc până peste graniță, pe atunci însă, podul Mодоș era bariera la care mă opream. Calea Șagului umbrită de duzi cu fructe zemoase mă atrăgea mai mult. Îmi întâlneam deseori prietenii pe malul nisipos al Timișului, dar de

multe ori porneam deja în zorii zilei cu tatăl meu, un biciclist pasionat, care reușise și la 91 de ani să traverseze pe roșu – cu o repeziciune ce a trezit atât spaima cât și admirația farmacistei de la colțul învecinat – încrucișări de străzi periculoase. Avea o mare vechime în cariera lui de biciclist. Cred că nu aș fi realizat niciodată ce însemna în anii '50 să posezi un vehicul, dacă nu aș fi dat de o fotografie interesantă în albumul familiei. Bunicul meu posedase cândva prin mijlocul secolului al XIX-lea – pe timpul în care mina de cărbuni din Eibenthal / Baia Noua era sub conducerea lui – un automobil Rover. Probabil avusese un carnet de conducere, nu știu precis, dar cum altfel ar fi putut să conducă!

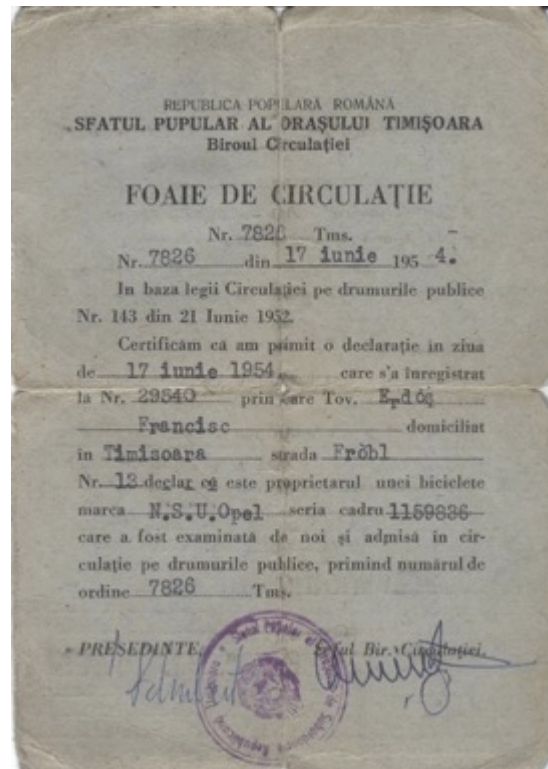
Tatăl meu deținea însă în anul 1948 doar o bicicletă sau ... altfel zis și mult mai corect formulat, era mândrul posesor al unei biciclete. Dovada se ascunde într-un album cu coperte de piele cenușie, o mică fotografie în alb și negru ... culorile timpului ... În septembrie 1944 tatăl meu era încă în tabăra de muncă din Lucareț, patru ani mai târziu era posesorul unei biciclete. În mod evident o îmbunătățire față de ultimii șase ani ... Sportiv, tânăr, mi-l imaginez străbătând străzile orașului pe care-l cunoștea ca și interiorul buzunarului său, nu prea plin în acei ani ... Tot răsfoind prin pagini pe care fotografiile zimțate strălucesc lipite de o mână grijulie, ce a încercat să-și salveze amintirile, dau mereu de pagini goale, de pete de lipici uscate de vreme și de lipsa memoriei. Albumele nu le-am putut lua cu noi la plecarea din țară. În anul 1985 lăsați nu doar bunurile materiale în urma ta. Fotografiile și cuvântul scris cu mână sau bătut la mașină erau și ele prizonieri ai unor regulamente greu de înțeles.

Multe s-au schimbat însă, așa că acum întorc o pagină după alta încercând să re trăiesc o viață care nu a fost niciodată a mea și care totuși și-a lăsat amprentele în felul meu de a fi. O mică aripă de hârtie flutură ridicându-se în vârtoarea creată de mișcarea degetelor mele. Aterizează lin pe canapeaua pe care m-am așezat dăruindu-mă trecutului. O iau în mână și citesc: Foaie de circulație pentru bicicletă...

Simt cum curiozitatea mă acaparează. Ce vremuri! Cui i-ar mai trece astăzi prin minte să distribuie astfel de permise? Mă concentrez asupra conținutului: Foaie de circulație pentru bicicletă eliberată la 17 iunie 1954 pe baza legii din 21 iunie 1952. A folosit tatăl meu bicicleta doi ani fără să aibe o foaie, o aprobare, pentru ea? Îl văd capabil de așa ceva. A descoperit mereu suprarealismul în timp oportun. Posibil ar fi însă, ca valabilitatea foilor de circulație să fi fost pe o durată de doi ani limitată. Poate voi reuși odată să găsesc răspuns și la această întrebare.

Recitesc cuvintele bătute cu mașina de scris și mi se dezvăluie încă o curiozitate a sorții. Bicicleta avea marca „N.S.U. Opel“ fiind fabricată în orașul Rüsselsheim în care mă aflu

acum, localitatea în care Adam Opel și-a deschis fabrica de mașini de cusut și în care a

fabricat apoi – înainte de a fabrica automobile - biciclete. Vehicule mici și mari toate având drept scop libertatea de mișcare care a fost însă mereu îngrădită de reglementări administrative și politice. Nu este însă aceasta soarta noțiunii de libertate în orice domeniu? Chiar și a libertății gândului? „Die Gedanken sind frei“ ne spune un cântec popular din secolul al XVIII-lea ... Textul a fost scris pe manifestele răspândite în sudul Germaniei în anul 1780, melodia compusă între anii 1810 - 1820 fiind tipărită la Bern în 1820. Devenind un imn al tuturor revoltelor, al tuturor acelor care tânjesc după aripile ce le-ar putea face zborul înalt, a fost și este și în prezent interpretată de mari artiști ai scenei. Să-l ascultăm pe Leonard Cohen interpretându-l în germană și engleză ...

https://www.youtube.com/watch?v=5cdYH5aa_B4

Da, în două săptămâni va sosi vacanța. Toate drumurile îmi stau deschise și foile de circulație mi le pot scrie astăzi singură ... Oare în ce direcție voi porni?